

Sygn. akt II CSKP 840/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Kowalski

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa W.T.

przeciwko Z. sp. z o.o. w R.

z udziałem interwenienta ubocznego G. w R., Brytyjskie Wyspy Dziewicze
o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2022 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 26 marca 2020 r., sygn. akt VI Ga 588/18,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od powoda W. T. na rzecz interwenienta
ubocznego G. w R. Brytyjskie Wyspy Dziewicze kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwem przeciwko Z. Sp. z o.o. z siedzibą w R. powód W. T. wniósł o ustalenie, że jest współnikiem tej Spółki i przysługuje mu 1.330 udziałów w jej kapitale zakładowym.

W odpowiedzi na pozew pozwany Z. Sp. z o.o. z siedzibą w R. uznał powództwo, przyznając wszystkie okoliczności faktyczne przedstawione przez powoda.

Udział postępowaniu w charakterze interwenienta ubocznego skutecznie zgłosiła spółka G. z siedzibą w R. na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych. Interwenient wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z 18 lipca 2019 r., Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił powództwo (pkt I) i zasądził od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 6082 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że uchwałą nr 3 z 6 listopada 2007 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki Z. Sp. z o.o. z siedzibą w R. dokonało podwyższenia kapitału zakładowego Spółki o kwotę 66.500,00 zł, to jest do kwoty 3.063.400,00 zł, poprzez utworzenie 1330 nowych udziałów o wartości nominalnej 50,00 zł każdy udział. Jednocześnie Zgromadzenie Wspólników postanowiło, iż nowoutworzone udziały zostaną objęte przez dotychczasowych wspólników, proporcjonalnie do posiadanych udziałów, z tym zastrzeżeniem, że kiedy którykolwiek ze wspólników nie skorzysta z pierwszeństwa lub też zrezygnuje z tego prawa, wówczas Zarząd Spółki będzie upoważniony do zaoferowania całości lub części nowych udziałów powodowi W. T. Na Zgromadzeniu byli obecni udziałowcy reprezentujący wówczas 100% kapitału zakładowego Spółki Z. Sp. z o.o. w R., a mianowicie Spółka S. , Spółka G., S. D. oraz W. J. Uchwałą z 6 listopada 2007 r. podjęto głosami S. D., W. J. i S., natomiast G. głosował przeciwko uchwale. W dniu 14 grudnia 2007 r. powód W. T. dokonał objęcia zaoferowanych mu udziałów, opłacając je w pełni wkładem gotówkowym w kwocie 566.500,00 zł, zaś postanowieniem z 21 lutego 2008 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie, dokonał wpisu podwyższenia kapitału zakładowego do Rejestru oraz postanowił złożyć do akt rejestrowych przedłożoną przez zarząd listę wspólników.

Na mocy prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 29 lipca 2011 r.; z 7 listopada 2013 r. oraz z 13 grudnia 2013 r.; uchwały dotyczące podwyższenia kapitału zakładowego Z. Sp. z o.o. w R. z 15 marca 2007 r., 15 października 2007 r. oraz 14 maja 2007 r. zostały uznane za nieważne.

Na mocy uchwały nr 3, z 6 listopada 2007 r. kapitał zakładowy Spółki Z. Sp. z o.o. w R., podwyższono kolejno do 2.996.900 zł, to jest kwoty uwzględniającej poprzednie podwyższenia, które jako uznane za nieważne zostały wyeliminowane z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*.

Uchwała z 6 listopada 2007 r. nie została zaskarżona, jednak jak ustalił Sąd I instancji została podjęta głosami podmiotów, które nie były wspólnikami, bowiem na skutek prawomocnego stwierdzenia nieważności podjętych uprzednio uchwał o podwyższeniu kapitału zakładowego, nastąpił powrót do stanu sprzed pierwszego podwyższenia kapitału, kiedy to Spółce G. oraz H. A. przysługiwało po 50 % udziałów w kapitale zakładowym pozwanej Spółki. Kwestię tą prawomocnie rozstrzygnął Sąd Okręgowy w Rzeszowie w wyroku z 16 czerwca 2015 r. oraz Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z 10 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z 29 maja 2018 r. stwierdził nieważność uchwał podjętych na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników Z. Sp. z o.o. w R. w dniu 22 sierpnia 2017 r., o numerach: od 1 do 16, od 18 do 23, od 25 do 32 oraz nr 34 i 35. Sąd ten na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych stwierdził, że na wskazanym Zgromadzeniu stawili się wspólnicy reprezentujący kapitał zakładowy, to jest łącznie 2330 udziałów, w tym W. J., W. T., S. D., H. A. oraz G. Ltd, jednak lista obecnych na zgromadzeniu wspólników nie odzwierciedlała rzeczywistej struktury kapitałowej Spółki Z.. Wynikało to z faktu, że udziały posiadane przez S. nie istniały, albowiem uchwały, na podstawie których wskazany podmiot je nabył (tj.: 15 marca 2007 r. i 14 maja 2007 r.) zostały uznane za nieważne ze skutkiem *ex tunc*.

W związku z wyeliminowaniem z obrotu prawnego uchwały z 15 marca 2007 r., uchwałę z 6 listopada 2007 r. należało, w konsekwencji uznać za podjętą w warunkach nieważności, bowiem w Zgromadzeniu i głosowaniu brały udział osoby nie będące wspólnikami pozwanej Spółki. Tym samym wskutek

podwyższenia kapitału zakładowego dokonanego uchwałą z 6 listopada 2007 r. powód nie stał się wspólnikiem spółki Z. Sp. z o.o. w R..

Sąd Rejonowy podzielił pogląd, wedle którego możliwe jest powoływanie się przez zainteresowane podmioty na nieważność uchwał, mimo ich niezaskarżenia w ustawowym terminie, celem obrony swych praw w procesie, przy czym uprawnienie takie przysługuje także interwenientowi. Uchwała z 6 listopada 2007 r. nie mogła doprowadzić do zmiany struktury kapitałowej Spółki Z. Sp. z o.o. R., bowiem była podjęta przez Zgromadzenie Wspólników, w którym brały udział osoby w istocie nie będące wspólnikami. S. D., W. J. oraz Spółka S., wykonywali prawo głosu z nieistniejących udziałów, jako osoby nieuprawnione, nie będące w istocie wspólnikami pozwanej Spółki. Skoro podejmując uchwałę z 6 listopada 2007 r. wskazane osoby nie były wspólnikami Z. Sp. z o.o. w R., to zarówno dokonane podwyższenie kapitału zakładowego, jak i objęcie powstałych w związku z tym udziałów przez powoda nie mogło wywołać skutków prawnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości. Wyrokiem z 26 marca 2020 r., Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację jako niezasadną.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sytuacji gdy mają miejsce sukcesywne zmiany kapitału zakładowego - muszą one cechować się ciągłością. Nowe udziały powinny zatem wywodzić się z wcześniej istniejącego kapitału. W niniejszym przypadku w uchwale z 6 listopada 2007r. przyjęto wyjściową wysokość kapitału zakładowego na kwotę inną, niż 50.000 zł (a taka powinna być jego wysokość z uwagi na prawomocne stwierdzenie nieważności uchwał o podwyższeniu kapitału z: 15 marca, 14 maja i 15 października 2007 r.). Zdaniem Sądu Odwoławczego zaskarżoną uchwałę należało uznać za nieistniejącą gdyż podęły je podmioty nie będące wspólnikami.

Udziały, które objął W. T. powstały z uwzględnieniem udziałów powstałych w ramach podwyższenia kapitału z dnia 15 marca 2007r., a które to uchwały zostały wyeliminowane z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*. Zarówno, więc podwyższenie kapitału zakładowego z 6 listopada 2007 r., jak i objęcie powstałych w związku z tym udziałów nie mogło wywołać skutków prawnych.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 26 marca 2020 r., skargę kasacyjną wniósł powód, zaskarżając go w całości. Skarżący podniósł:

1. naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.):

- art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 523 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie braku związania prawomocnymi postanowieniami Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 9 lutego 2012 r. sygn. RZ.XII NS-REJ.KRS/001221/12/323 oraz z 13 lutego 2012 roku sygn. RZ.XII NS-REJ.KRS/001551/12/589 (...);

- art. 366 K.P.C. w związku z art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przypisanie opiniom wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w uzasadnieniu wyroku z 10 marca 2016 roku sygn. I ACa 560/15 mocy wiążącej (...);

2. naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.):

-art. 252 § 1 i 4 w zw. z art. 254 § 1 i 4 Kodeksu spółek handlowych („KSH”) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie ;

- art. 252 § 4 KSH w zw. z art. 252 § 3 KSH, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;

- art. 252 KSH w. związku z art. 254 KSH poprzez jego błędną wykładnię;

- art. 24 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym („KRSU”) poprzez dopuszczenie, że: 1. sąd rejestrowy może wymagać dokonania wpisu w rejestrze w postępowaniu przymuszającym na podstawie samodzielnej oceny stanu prawnego oraz, że 2. sąd rejestrowy może z urzędu zainicjować postępowanie przymuszające na podstawie opinii wyrażonej w uzasadnieniu wyroku;;

- art. 17 Ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym („KRSU”) poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że w wyniku samodzielnej oceny przez sąd rejestrowy bez zaistnienia okoliczności uzasadniających zmianę ujawnionych danych możliwe jest podważenie domniemania prawdziwości wpisów w rejestrze przedsiębiorców (...).

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy.

W odpowiedzi na skargę pozwany Z. Sp. z o.o. podzielił zarzuty skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę interwenient uboczny G. Limited w R., Brytyjskie Wyspy Dziewicze wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wywołanego skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, nie można uznać, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia przepisów postępowania art. 366 K.P.C. w związku z art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie. Sąd Odwoławczy samodzielnie dokonał oceny prawnej polegającej na uznaniu uchwały z 6 listopada 2007 r. za nieistniejącą. Wskazał, że stwierdzenia nieważności wcześniejszych uchwał dotyczących podwyższenia kapitału, skutkowały powrotem do stanu pierwotnego, a więc istniejącego przed pierwszym podwyższeniem tego kapitału. Dodatkowo tylko powołał się i podzielił zapatrywania prawne wyrażone w wyrokach zapadłych w innych sprawach dotyczących pozwanej Spółki.

Nie mogą być uznane za zasadne zarzuty skarżącego, że Sąd Okręgowy naruszył art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 523 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie braku związania prawomocnymi postanowieniami Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 9 lutego 2012, sygn. akt RZ.XII. Ns.-Rej/OOI221/12/323 oraz z 13 lutego 2012 roku, sygn. akt RZ.XI1. Ns. Rej. KRS/001551 /12/12/589, w których Sąd Rejonowy w Rzeszowie przyjął, że w oparciu o uchwałę z 6 listopada 2007 roku W.T. skutecznie objął 1.330 udziałów w kapitale zakładowym Z. Sp. z o.o.,

Związanie orzeczeniem sądu dotyczy jego sentencji. Na mocy art. 365 § 1 k.p.c. sąd jest związany wskazanymi w uzasadnieniu wyroku ustaleniami, mającymi wpływ na końcowe rozstrzygnięcie. Jak przyjmuje się w judykaturze strony albo

osoby trzecie mogą wykazywać w kolejnym procesie, że stan faktyczny wynikający z uprzednio wydanego wyroku (postanowienia) jest niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyroki SN: z 7.12.2012 r., II CSK 143/12; z 19.09.2013 r., I CSK 727/12; z 23.08.2012 r., II CSK 740/11; z 24.05.2012 r., V CSK 305/11; z 17.05.2012 r., I CSK 315/11; z 23.05.2002 r., IV CKN 1073/00; z 20.09.2011 r., I BU 2/11; z 4.03.2009 r., IV CSK 441/08). W braku tożsamości podmiotowej rozstrzygnięcie określonego zagadnienia przy orzekaniu w jednej sprawie nie wyłącza dopuszczalności jego badania i oceny w innej sprawie. Osoby, które nie były stronami i których nie obejmuje z mocy przepisu szczególnego rozszerzona prawomocność materialna wcześniejszego wyroku, nie są pozbawione możliwości realizowania swego prawa we własnej sprawie, także wtedy, gdy łączy się to z kwestionowaniem oceny wyrażonej w innej sprawie w zakresie przesłanek orzekania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2010 r., IV CSK 359/09, OSNC 2011, Nr 2, poz. 16).

Wpis do Rejestru, także wtedy, gdy jego podstawą jest prawomocne postanowienie Sądu Rejestrowego, tworzy domniemanie, że dane w nim zamieszczone są prawdziwe (art. 17 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym). Domniemanie to może być - jeżeli pojawią się nowe elementy stanu faktycznego - nowe okoliczności faktyczne lub prawne obalone (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 26 kwietnia 2017r., I CSK 639/16).

Ustanowione w tym przepisie domniemanie jest domniemaniem prawnym w rozumieniu art. 234 k.p.c., wiąże zatem sąd w postępowaniu cywilnym, z tym że może być obalone, ponieważ ustawa tego nie wyłącza. Domniemanie to dotyczy wpisów, obejmuje więc treść zamieszczoną w odpowiednim dziale rejestru, natomiast nie dotyczy danych znajdujących się w aktach rejestrowych, jeżeli nie zostały wpisane do rejestru. Ustawodawca przyjmuje, że - co do zasady - wszystkie dane wpisane do rejestru są zgodne z prawdziwym stanem rzeczy, czyli z obiektywną rzeczywistością. Odpis z rejestru - jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 14 kwietnia 2003 r., I CZ 17/03 (OSNC 2004, Nr 9, poz. 137) - jest dokumentem - środkiem dowodowym określonego stanu, nie zawsze zgodnym ze stanem rzeczywistym.

Domniemanie wynikające z powoływanych wpisów obalono w związku z oceną uchwały z 6 listopada 2007r., jako nieistniejącej, a będącej podstawą wpisu w postępowaniach rejestrowych z udziałem powoda, jako udziałowca pomimo, że nie objął on udziałów w Spółce. Domniemanie i stan faktyczny będący podstawą wydania orzeczeń przez KRS zweryfikowano poprzez ustalenie, że wpisy zostały oparte na uchwale nieistniejącej (zob. wyrok SN z 14. 03. 2012, II CSK 328/11).

Z tych powodów nie można uznać za zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego art. 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Co do zarzutów prawa materialnego art. 252 § 1 i § 4 k.s.h. w zw. z art. 254 § 3 i § 4 k.s.h. należy zauważyć, uchwałę z 6 listopada 2007r., Sąd Odwoławczy uznał za nieistniejącą, to jest podjętą przez podmioty nie będące współnikami, a nie za nieważną. W orzecznictwie określone sytuacje traktowane są jako prowadzące do kwalifikowania uchwały jako nieistniejącej. Należy uznać, że tę konstrukcję prawną wypada przyjmować wyjątkowo i z wielką rozważą. Słusznie, też, podkreśla się trudności ze znalezieniem przesłanek kwalifikujących daną czynność prawną (uchwałę) za nieistniejącą. Dotyczy to rażących i konstytutywnych braków i wad przy podejmowaniu uchwały, które sprawiają, że w istocie mamy do czynienia jedynie z pozorem czynności prawnej. W praktyce orzeczniczej z reguły nie wskazuje się cech czynności nieistniejących (przesłanek konstytutywnych) kwalifikując określone sytuacje, jako powodujące „nieistnienie uchwały”.

Za istnieniem kategorii uchwał nieistniejących opowiedział się Sąd Najwyższy w następujących orzeczeniach: postanowieniu Sądu Najwyższego z 16 listopada 2018 r., I CSK 679/17; wyroku Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2017 r., I CSK 160/17; postanowieniu Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2016 r., V CSK 694/15; wyroku Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 roku, II CSK 278/08; postanowieniu Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2017 r., V CSK 160/16; wyroku Sądu Najwyższego z 12 marca 2006 r., V CSK 59/06; wyroku Sądu Najwyższego z 16 lutego 2005 r. III CK 296/04; a także w starszym orzecznictwie Sądu Najwyższego: wyroku z 14 kwietnia 1992 r.. I CRN 38/92; wyroku z 25 lutego 1998 r., I CKN 1026/98; uchwale z 2 lutego 1994 r., III CZP 181/9).

I tak, w szczególności, o uchwale nieistniejącej można mówić wtedy, gdy uchwała została powzięta przez osoby nie będące w rzeczywistości współnikami, gdy w ogóle nie doszło do zwołania zgromadzenia współników oraz gdy brak było niezbędnego do jej podjęcia *quorum* lub też uchwała nie uzyskała wymaganej większości głosów. Uchwała współników może być uznana za nieistniejącą również w takich stanach faktycznych, gdy wyniki głosowania zostały sfałszowane, doszło do zaprotokołowania uchwały bez głosowania lub uchwałę powzięto w sprawie nieumieszczonej w porządku obrad, z wyjątkiem określonym w art. 239 § 1 k.s.h. Do kwalifikacji uchwały jako nieistniejącej dochodzi, gdy zastosowano przymus fizyczny wobec współników, uchwała została powzięta dla pozorów albo treść uchwały jest niezrozumiała i nie można ustalić jej sensu w drodze wykładni (wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 roku, II CSK 278/08). Ma to miejsce także gdy określone zachowanie nie można traktować jako oświadczenia woli (wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2012 r., akt I CSK 635/11, wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 2014 r., t IV CSK 7/14). Uchwała zgromadzenia współników podjęta bez wymaganego *quorum* i wymaganej większości głosów jest uchwałą nieistniejącą (wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2020 r., V CSK 495/18).

W konkluzji co do zarzutów naruszenia art. 252 § 1 i § 4 k.s.h. w zw. z art. 254 § 3 i § 4 k.s.h. należy podkreślić, że sąd drugiej instancji dokonał oceny prawnej, uchwały z 6 listopada 2007 r., jako czynności prawnej nieistniejącej. Sąd Najwyższy podziela to stanowisko. W stanie faktycznym sprawy zasadne jest przyjęcie, iż uchwała została powzięta przez osoby nie będące w rzeczywistości współnikami, co czyni ją nieistniejącą. Brak oświadczeń woli osób uprawnionych do podjęcia uchwały to taka wada tej uchwały, która nie może być usunięta, co zdaniem Sądu Najwyższego w realiach sprawy usprawiedliwia taką ocenę prawną uchwały z 6 listopada 2007 r. Nie mogą mieć, więc, do niej zastosowanie przepisy, które dotyczą podnoszenia zarzutu nieważności uchwały i przez to sąd drugiej instancji nie mógł ich naruszyć.

Jeżeli zaś uznać, że zarzut dotyczy konstytutywnego skutku stwierdzenia nieważności uchwał wcześniejszych w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego, to nawet przy przyjęciu poglądu prawnego, że skutek prawny nieważności uchwały współników sprzecznej z ustawą powstaje dopiero

w następstwie wydania konstytutywnego prawomocnego orzeczenia sądowego, to jak przyjął SN w uchwale z 18 września 2013 r. III CZP 13/13, skutek ten eliminuje *ex tunc* uchwałę z obrotu prawnego. Takie rozstrzygnięcia stwierdzające nieważność uchwał podwyższających kapitał zakładowy zapadły. Powodują one ustanie wynikających z nich skutków prawnych z mocą wsteczną. Ich rezultatem jest uznanie, że uchwały te nie wywołały skutku prawnego od początku (*ex tunc*). Nie można uznać, by wywołały skutek prawny w postaci objęcia udziałów przez powoda na skutek głosowania uchwały z 6 listopada 2007r., przez podmioty nie będące współnikami. Uchwały takie traktuje się jako niepodjęte.

Zgodnie z art. 252 § 4 k.s.h. upływ terminów określonych w § 3 nie wyłącza możliwości podniesienia zarzutu nieważności uchwały. W szczególności dotyczy to podmiotów trzecich. Możliwość powołania się na nieważną czynność prawną w postaci uchwały osoby prawnej powinno interpretować się szeroko w celu uniknięcia wywoływania skutków w obrocie prawnym przez nieważne czynności (post. SN z 9 maja 2019 r., III CSK 314/18). Na nieistnienie uchwały, można się powołać w innym postępowaniu sądowym, bez konieczności uzyskiwania wyroku stwierdzającego tę okoliczność na podstawie art. 189 k.p.c. (post. SN z 25.8.2016 r., V CSK 694/15).

Sąd drugiej instancji nie rozważał, ani nie odnosił się do stosowania art. 24 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym przy czym sam skarżący również takiego zarzutu nie podniósł w postępowaniu apelacyjnym uzasadniającym kontrolę tego przepisu, dlatego też zarzutu tego nie można uznać za zasadny. Sąd ten wskazał tylko, że postępowanie przymuszające zawieszono do czasu rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Z tych powodów, mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Najwyższy uznał skargę kasacyjną za bezzasadną i na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 98 w zw. z art. 391 § 1, w zw. z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[as]